

Шпигл пише о милијардама које ће Немачка морати да даје у заједничку касу, ако се уведу евро-обвезнице. Немири у Енглеској су имали једну грешку, наиме претворили су се у бесмислено, рушилачко насиље. Глупост насилника је влади олакшала да и сама остане глупа. Међутим, млади у другим земљама су својим владама отежали посао: они демонстрирају мирно за демократију, за друштво које и њима нуди будућност.

Срча је почићена, излоси застакљени, у њима су поново изложни телевизори и патике. Пале су и прве тешке пресуде за рушилачке немире по главном граду Велике Британије. Премијер Дејвид Камерун је младе пљачкаше прогласио болесним и најавио „оздрављење“ тако што ће њиховим породицама укинути социјалну помоћ. Уводи се и породични кућни притвор. Британској влади иде на руку то што су протести били неартикулисани, насилни и деструктивни. На социјалну дезинтеграцију реагују искључиво репресијом.

Протести у Мадриду можда делују наивно, али они артикулишу опште незадовољство у друштву, они су израз огорчености због социјалне неправде. Шта млади имају од друштва: статистике о броју незапослених кажу им оно што и сами знају, да живе у једном друштву којем очигледно нису потребни и које нема пара да ту нешто промени. Нема јер мора да штеди и јер те паре које има мора да изда за спасавање финансијских тржишта. Такав поглед на западна друштва је можда поједностављен, али свакако исправан.

Тај осећај и то искуство деле млади у многим земљама, и у оним у којима не излазе на улице да протестују.

Капитализам је грешан као што је био и комунизам. Капитализам се огрешио о човека и државу. У последње време му је успело да натера државе да плаћају његове дугове – због наводне одговорности државе за све, за целокупно друштво. Капитализам је успео да натера друге да ураде оно што није сам у стању да уради. Капитализам тако може невероватне ствари, као на пример да од сламе прави злато. Тај занат, та уметност има разна имена – једно од последњих које смо чули је – бланко продаја (продаја акција, робе, девиза, које онај који продаје не поседује у тренутку продаје).

Трошкове оваквог система сноси средња класа која је и сама пољуљана, оштро напада оне на дну друштва који живе од пореза средње класе и јер су је преварили богати који порезе уопште не плаћају. Држава би могла да смањи привилегије богатих, али не то не чини. Пре три године, на врхунцу мислили смо да доживљавамо чистилиште капитализма То је међутим била варка. Исто тако смо, разочарани, морали да констатујемо да тржиште није укроћено. Дакле од капитализма са људским лицем смо и данас веома удаљени, баш као и 2008. пише Зидојче цајтунг.

Шпигл онлајн тематизује евро-обвезнице и поставља питање колико би Немачку коштало, када би у циљу стабилизације евра, у евро-зони биле уведене заједничке обвезнице. Судаћи по информацијама којима располаже овај недељник, Министарство финансија у Берлину рачуна са додатним милијардама које би оптеретиле савезни буџет – уколико би се увеле такозване евро-обвезнице. Прве године Немачка би морала да плати додатних 2,5 милијарди, само на рачун камата, а друге године би сума би била већ дупло већа. Десете године од увођења евро-обвезница, трошкови би износили чак 20 до 25 милијарди евра.

(Дојче веле)